

ΔΙΑΚΗΡΥΞΗ ΣΤΟ 40^ο ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΤΗΣ ΠΟΕ-ΟΤΑ

Συνάδελφοι,

Μέσα σε πρωτόγνωρες συνθήκες μιας παρατεταμένης παγκόσμιας οικονομικής κρίσης, το διεθνές κεφάλαιο με τις κυβερνήσεις του επιδιώκει να διατηρήσει την κυριαρχία του, επιτιθέμενο άγρια ενάντια στους εργαζόμενους και τα φτωχά λαϊκά στρώματα.

Στη χώρα μας μέσα από την τρομοκρατία του χρέους και των ελλειμμάτων, επιβλήθηκε με την συγκατάθεση της κατοχικής κυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ η κυριαρχία της Τρόικα-μέσω του Μνημονίου-, παραχωρώντας όλο τον πλούτο, τις υποδομές, τη δημόσια περιουσία και γη, ακόμα και βασικά συνταγματικά δικαιώματα στην δικαιοδοσία των διεθνών τοκογλύφων.

Η επιλογή αυτή δεν ήταν μονόδρομος!!! Ήταν μια συνειδητή επιλογή της νεοθιλελεύθερης κυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ και των συνεργατών της, για να μπορέσει να επιβάλει μια σαρωτική οικονομική και κοινωνική αναδιάρθρωση σε όλα τα επίπεδα, ανατρέποντας τα όποια ψήγματα προστασίας υπήρχαν μέχρι σήμερα για τους εργαζόμενους-τη νεολαία- τους συνταξιούχους.

Όλα παραδίδονται στους τοκογλύφους (ενέργεια-λιμάνια-δρόμοι-τραίνα-τηλεπικοινωνίες-Νοσοκομεία-χώρος της υγείας-Παιδεία-κοινωνικές υποδομές των Δήμων) για να βγει πιο δυναμωμένο το κεφάλαιο μετά την κρίση.

Τα μέτρα δεν αποβλέπουν μόνο να εξοικονομήσουν κάποια δις ευρώ στο όνομα των ελλειμμάτων και του χρέους, αλλά αποτελούν ένα συνολικότερο σχέδιο που θέλει να ανατρέψει οριστικά του συσχετισμό που είχε κατακτηθεί από το εργατικό κίνημα: κατάργηση των κλαδικών Σ.Σ.Ε. και του κατώτερου μισθού, προώθηση κάθε μορφής ελαστικότητας στην αμοιβή- τη μορφή και το χρόνο της εργασίας, απελευθέρωση των απολύσεων με άρση κάθε προστασίας και δικαιώματος του απολυμένου, αλλαγή του χαρακτήρα των ασφαλιστικών δικαιωμάτων στην σύνταξη και την υγεία με μετατροπή των συντάξεων σε βοηθήματα πείνας και της υγείας σε ένα πλήρες ιδιωτικοποιημένο αγαθό.

ΤΟ ΕΡΓΑΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ ΜΠΡΟΣΤΑ στην ΣΗΜΕΡΙΝΗ ΒΑΡΒΑΡΟΤΗΤΑ

Ζούμε εδώ και 10 μήνες, ένα ιδιόμορφο κατοχικό καθεστώς επιτήρησης που επιβάλει μέρα τη μέρα σε πτώχευση τμήματα του πληθυσμού και οδηγεί σε εξαθλίωση χιλιάδες εργαζόμενους.

Με την εξαγγελία της υπογραφής του περίφημου μνημονίου, αναπτύχθηκαν σημαντικοί αγώνες με αποκορύφωμα την απεργία της 5^{ης} του ΜΑΗ, αγώνες που δεν κατάφεραν όμως να βάλουν φρένο στη γενικευμένη επίθεση του κεφαλαίου, ούτε καν να ανακόψουν πλευρές της επίθεσης.

Μπροστά στον όλεθρο των μέτρων, το επίσημο συνδικαλιστικό κίνημα βρέθηκε απροετοίμαστο. Ο γενικότερος προσανατολισμός του, ο ρόλος των ηγεσιών του- κύρια σε ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ, η δομή του και τα όρια ενός διεκδηκητισμού της μιζέριας το κατέστησαν ανήμπορο.

Εγκλωβισμένο για χρόνια στη λογική της διαχείρισης και των μικροβελτιώσεων, στη συναίνεση και την συνδιαλλαγή, μπλοκαρισμένο στα γρανάζια των πολιτικών των αστικών κομμάτων και της ιδεολογίας τους, πρόσθεσε απογοήτευση σε χιλιάδες εργαζόμενους με τη «διευκόλυνση» που πρόσφερε με τον ένα ή τον άλλο τρόπο.

Οι αγώνες της άνοιξης, ηττήθηκαν γιατί πρώτα απ όλα δεν κατάφεραν να δώσουν αγωνιστικό διέξοδο στο επίδικο ζήτημα του μονόδρομου της παράδοσης της χώρας στους διεθνείς τοκογλύφους.

Το εργατικό κίνημα πέρα από την αντίδραση του να μην υπογραφεί η συμφωνία ντροπή της ξενόδουλης κυβέρνησης με ΕΕ-ΔΝΤ , **την εναντίωση του** στις περικοπές των εισοδημάτων και τις ανατροπές στο Ασφαλιστικό σύστημα, **δεν κατάφερε να ανατρέψει τη λογική του μονόδρομου.**

Αυτό βαραίνει ακόμα και σήμερα μεγάλα τμήματα εργαζόμενων και βάζει εμπόδια στην ανάπτυξη νικηφόρων αγώνων.

Στη σημερινή συγκυρία είναι απαραίτητο να δώσουμε απάντηση στο πως μπορούν να νικήσουν οι αγώνες, ανατρέποντας το ειδικό κατοχικό καθεστώς επιτήρησης που έχει επιβληθεί από την ΤΡΟΙΚΑ κυβέρνησης -ΕΕ-ΔΝΤ.

Η σημερινή κατάσταση της κρίσης δεν αντιμετωπίζεται ούτε με 24ωρες τουφεκιές, ούτε με τους εργαζόμενους κατακερματισμένους και διασπασμένους σε κλάδους-σε δημόσιο ή ιδιωτικό, σε μόνιμους και συμβασιούχους.

Η σημερινή κατάσταση δεν μπορεί να αντιμετωπιστεί εάν δεν πειστεί η πλειοψηφία των εργαζόμενων ότι ο Μονόδρομος της τρικοανής κυβέρνησης μας οδηγεί σε καταστροφή και άρα απαιτείται αναβάθμιση στόχων και αιτημάτων, που να μας βγάσουν έξω από τις ράγιες της χρεοκοπίας & της απόλυτης εξαθλίωσης μας.

Οι εργαζόμενοι να κόψουμε το σχοινί της θηλείας του χρέους.

Να απαιτήσουμε την παύση πληρωμών του χρέους – τη μη αναγνώριση του, σαν απάντηση στα αδιέξοδα που στήνουν γύρω μας. Τα νέα δάνεια είναι μόνο για την αποπληρωμή των παλιότερων , δεν έχουν να κάνουν με ικανοποίηση αναγκών, ούτε για την καταβολή μισθών και συντάξεων. **Το αίτημα λοιπόν για διαγραφή του χρέους είναι η μόνη λύση για να μην πτωχεύσει ο λαός.**

Να επιβάλουμε την εθνικοποίηση του τραπεζικού συστήματος. Οι ελληνικές τράπεζες αυτή τη στιγμή κρατούν στα χέρια τους το μεγαλύτερο κομμάτι του δημόσιου χρέους. Η εθνικοποίησή τους, χωρίς αποζημίωση διαγράφει τεράστιο κομμάτι του χρέους ενώ το δημόσιο θα έχει έσοδα από τα νομικά πρόσωπα που χρωστούν στις τράπεζες (δηλαδή τις επιχειρήσεις) & παράλληλα θα μπορεί να διαγράψει και το ιδιωτικό χρέος φυσικών προσώπων (στεγαστικά και καταναλωτικά δάνεια) που πνίγουν τους εργαζόμενους.

Να διεκδικήσουμε την Έξοδο από Ε.Ε/ΟΝΕ- ευρώ

Αποδέσμευση από τους καπιταλιστικούς μηχανισμούς που μας εμπλέκουν στο φαύλο κύκλο του συνεχούς επαναδανεισμού. Η συμμετοχή μας στην Ε.Ε το μόνο που μας προσφέρει είναι ένα οικονομικό μοντέλο ανάπτυξης σε βάρος των ίδιων των αναγκών μας. Η Εοκική νομοθεσία κατευθύνει κάθε χώρα μέλος στη διάλυση των συλλογικών συμβάσεων, στο ξεκλήρισμα των αγροτών, στη μείωση του κόστους εργασίας, στην υποταγή σε μια λογική ενός συλλογικού χρέους των εργαζόμενων προς το κεφάλαιο. **Η Ε.Ε είναι το σπίτι της δικτατορίας των αγορών.**

ΜΕ ΕΝΑ ΠΟΛΙΤΙΚΟ – ΜΑΧΗΤΙΚΟ – ΕΡΓΑΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ

Ο μακρύς και δύσκολος δρόμος της ανατροπής του ιδιόμορφου κατοχικού καθεστώτος επιτήρησης πρέπει να αποτελεί τον κύριο στόχο . Για να γίνει αποτελεσματικός ένας τέτοιος αγώνας, χρειάζεται να προτάξει την:

-διεκδίκηση ξανά του χαμένου πλούτου, με την απαίτηση διαγραφής του χρέους και επιβάλλοντας την παύση πληρωμής του.

-τη φορολόγηση των επιχειρήσεων, της εκκλησίας, την εθνικοποίηση των τραπεζών, την έξοδο από την ΟΝΕ, το ευρώ, την Ε.Ε., που με τις πολιτικές τους οδήγησαν στη λεηλασία του πλούτου που οι εργαζόμενοι παράγουμε.

- θα ξαναγράψει στις σημαίες του τις ανάγκες και τα δικαιώματα του κόσμου της εργασίας, θα απαιτεί να δουλεύουμε λιγότερο, να πληρωνόμαστε περισσότερα, να συνταξιοδοτούμαστε νωρίτερα.

- θα αμφισβητήσει την παντοδυναμία τους, θα αλλάζει το συσχετισμό δύναμης και θα ξανακάνει την κοινωνική χειραφέτηση - την κοινωνία χωρίς εκμετάλλευση, δύναμη στα χέρια των εργαζόμενων. Ένα κίνημα που θα βασίζεται στην άμεση δημοκρατία των συνελεύσεων με αυθεντικούς συντονισμούς σωματείων και συνδικάτων.

Ένα τέτοιο εργατικό-συνδικαλιστικό κίνημα που θα επιδιώκει νίκες, όχι με εθιμοτυπικές συμβολικές απεργίες διαμαρτυρίας, αλλά με σοβαρές ταξικές συγκρούσεις συντονισμένων διακλαδικών αγώνων, με αιτήματα που θα ενώνουν όλους τους εργαζόμενους, τους άνεργους, τη νεολαία το λαό συνολικά.

ΠΑΝΕΡΓΑΤΙΚΗ ΕΚΣΤΡΑΤΕΙΑ ΚΑΙ ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΤΑ ΒΑΣΙΚΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ Να γκρεμίσουμε τώρα τη κούνια των αγορών!

Αγώνας ενάντια στις χιλιάδες(35000 στους ΟΤΑ μέχρι τέλος του 2011) **απολύσεις** των συμβασιούχων που ήδη εξελίσσονται, με αίτημα τη μονιμοποίηση τους. Κατάργηση της απαγόρευσης των προσλήψεων και κάλυψη όλων των αναγκών με μόνιμο προσωπικό.

Αγώνας ενάντια στην αποσάθρωση των εργασιακών σχέσεων παντού, για **μόνιμη και σταθερή δουλειά, με ενιαία εργασιακή σχέση** με ίδια μισθολογικά και ασφαλιστικά δικαιώματα.

Αγώνας για τους μισθούς, για να πάρουμε πίσω το 13^ο- 14^ο μισθό, για να ανακτήσουμε το πετσόκομμα των επιδομάτων και την ενσωμάτωση τους στον βασικό μισθό, που θα εξασφαλίζει ενιαίους όρους πληρωμής πάνω από τα όρια της φτώχειας για όλους τους εργαζόμενους στο δημόσιο και ιδιωτικό τομέα, με αναπλήρωση των απωλειών από τον πληθωρισμό και την ακρίβεια.

Αγώνας για την κατάργηση όλων των αντεργατικών ασφαλιστικών νόμων που επέβαλαν οι κυβερνήσεις της Ν.Δ. και του ΠΑ.ΣΟ.Κ. **Για δημόσια και κοινωνική ασφάλιση, με ενιαίες παροχές υγείας για όλους** (Δημόσιο-Ιδιωτικό Τομέα, τους άνεργους - ανασφάλιστους) αλλά και & συντάξεις που δεν θα είναι οι επίδομα φτώχειας.

Αγώνας για την υπεράσπιση του κοινωνικού πλούτου του λαού (υποδομές-ενέργεια-δίκτυα-μεταφορές-δρόμους και λιμάνια), από το ξέβγαλμα τους στο σφυρί.

Αγώνας για την κατάργηση του Καλλικράτη και των ειδικών μνημονίων στις κοινωνικές δομές των Δήμων- στην υγεία - την παιδεία, αλλά και το μπλοκάρισμα των χιλιάδων απολύσεων και περικοπών που φέρνει. Ο Καλλικράτης μεταβάλλει πλήρως όλους τους δημόσιους οργανισμούς εμπορευματοποιώντας όλες τις κοινωνικές δομές με τελικό στόχο το ξεπούλημα τους στο ιδιωτικό κεφάλαιο.

Συναδέλφισες-συνάδελφοι,

Όλοι έχουμε ανάγκη από αποτελεσματικούς νικηφόρους αγώνες και όχι από καρικατούρες κινητοποιήσεων, αγώνες αυθεντικούς βασισμένους στη θέληση της πλειοψηφίας των συναδέλφων μας, χωρίς εξουσιοδοτήσεις και αναθέσεις.

Το παραδομένο στο κεφάλαιο συνδικαλιστικό κίνημα και αιχμάλωτο στη λογική της τρόικας κυβέρνησης -ΕΕ-ΔΝΤ, έφαγε τα ψωμιά του. Τα τριτοβάθμια συνδικαλιστικά όργανα ΓΣΕΕ- ΑΔΕΔΥ συνεχίζουν να παίζουν τον ίδιο ρόλο.

Τα δευτεροβάθμια, σε δημόσιο και ιδιωτικό τομέα κινούνται στην ίδια λογική. Η ομοσπονδία μας άρον - άρον τα μάζεψε, χωρίς να εξηγήσει το πως και το γιατί, σπέρνοντας για μια ακόμα φορά απογοήτευση σε χιλιάδες συναδέλφους.

Είναι φανερό πλέον πως οι ηγεσίες των συνδικάτων που ελέγχονται από ΠΑΣΚΕ και ΔΑΚΕ στην ποιο κρίσιμη μεταπολιτευτική περίοδο για το εργατικό κίνημα, ούτε θέλουν αλλά ούτε και μπορούν να οργανώσουν τους αγώνες απέναντι στην συνεχιζόμενη ισοπέδωση του συνόλου των δικαιωμάτων και κατακτήσεων.

Μπροστά στον όλεθρο που φέρνει η κρίση, **η συνδικαλιστική αριστερά** μοιάζει πολιτικά αμήχανη. Στην πιο σημαντική στιγμή μετά την μεταπολίτευση, με την έκταση και το βάθος των ανατροπών που συντελούνται, αδυνατεί να προβάλλει ένα πρόγραμμα διεξόδου για τον κόσμο της δουλειάς.

Το ΠΑΜΕ που εντείνει τις διαχωριστικές γραμμές, σηκώνοντας τείχη παντού στους χώρους δουλειάς-στα σωματεία και τους αγώνες που αναπτύσσονται με μια ιδιόμορφη περιχαράκωση που αντικειμενικά υπονομεύει την ανάγκη ενός βαθύτερου συντονισμού και αλληλεγγύης μέσα στο εργατικό κίνημα.

Ενώ στα λόγια αναγνωρίζουν την ανάγκη ενός πανεργατικού αγώνα, στη πράξη κάνουν ότι είναι δυνατόν να αποφευχθεί, τον μπλοκάρουν και υπονομεύουν οποιαδήποτε προσπάθεια κοινής δράσης.

Η Αυτόνομη Παρέμβαση αδυνατεί να κάνει μια αποφασιστική τομή για το ρόλο της ΕΕ & της ΟΝΕ, την πολιτική προοπτική πέρα από αυτό και συνεχίζει τις ιδιότυπες σχέσεις της με τη συνδικαλιστική γραφειοκρατία. Παρά τις δειλές διαφοροποιήσεις της δεν εννοεί να ξεκόψει οριστικά από τον εναγκαλισμό της.

Η επιδίωξη κοινής προσπάθειας, παρά τις όποιες διαφορές, η οικοδόμηση μιας νέας ταξικής ενότητας και κοινής δράσης στη βάση όλων των εργαζόμενων, οι κοινές αγωνιστικές πρωτοβουλίες είναι όσο ποτέ αναγκαίες.

Μια τέτοια προοπτική ανταποκρίνεται στις διαθέσεις και τις ανάγκες της συντριπτικής πλειοψηφίας των εργαζόμενων.

Και...όμως υπάρχει ελπίδα

Με συντονισμό των σωματείων και μέτωπο όλων των εργαζόμενων

Η ελπίδα ακουμπάει στο γεγονός ότι όλοι καταλαβαίνουμε τα αδιέξοδα αυτής της πολιτικής που οδηγεί μαζικά στη πτώχευση χιλιάδων εργαζόμενων. Βρίσκεται στην οργή και τη συσσωρευμένη αγανάκτηση που υπάρχει μέσα μας, βρίσκεται στη θέληση για συσπείρωση και δυναμικούς-αποτελεσματικούς αγώνες.

Η ελπίδα γεννιέται μέρα τη μέρα πάνω στο γεγονός της αναγκαιότητας για επιβίωση και ένα διαφορετικό μέλλον.

Η ελπίδα βρίσκεται στον συντονισμό των ίδιων των σωματείων, με μέτωπο όλων των εργαζόμενων, της νεολαίας και του λαού ενάντια στο ιδιόμορφο κατοχικό καθεστώς που έχουν επιβάλλει στη χώρα.

Απ το να περιμένουμε τι θα κάνουν οι πάνω και χωρίς αυταπάτες για αλλαγή συσχετισμών στα γραφειοκρατικοποιημένα όργανα μέσω συνεδρίων και εκλογών, ας στραφούμε προς τα κάτω.

Να δουλέψουμε στους χώρους δουλειάς, στα σωματεία μας, να οργανώσουμε με κάθε τρόπο όλους τους εργαζόμενους, τους ανέργους, να δημιουργήσουμε **συντονιστικά αγώνα σε κάθε δήμο και ευρύτερες περιοχές,** χωρίς βιασύνες και επιπολαιότητες που μπορούν να οδηγήσουν σε καρικατούρες με πλήρινα πόδια.

Με κεντρικό πολιτικό στόχο την ανατροπή του μνημονίου, την έξοδο από τον μηχανισμό της τρόικα ΕΕ- ΕΚΤ- ΔΝΤ, την ανατροπή της κυβέρνησης και κάθε επίδοξου διαχειριστή αυτής της πολιτικής σχεδιάζοντας κοινές αγωνιστικές πρωτοβουλίες σε δημόσιο και ιδιωτικό τομέα.

Επικοινωνία : ΑΛΑΜΟΠΟΥΛΟΣ ΝΙΚΟΣ. - 6948577952 ΚΕΦΑΛΛΗΝΟΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ - 6973791637
ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥΛΟΣ ΧΡΗΣΤΟΣ - 6985030515 **Email** - akisota@otenet.gr - adamapou@otenet.gr